

TOPRAK ANA

CENGİZ AYTMATOV

Çeviren
Refik Özdek

otukennesriyat

YAYIN NU: 298

EDEBİ ESERLER: 154

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-754-7

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: [0212] 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

İllüstrasyon ve Kapak Tasarımı: Cırgalbek Asanov

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: Levent Ofset

Baskı: Levent Ofset Basım ve Ambalaj Sanayi AŞ

Fatih Cad. Karadal Sok. Nu:13
Merter-İstanbul Güngören/İstanbul
Sertifika Nu: 45163

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Cengiz Aytmatov: 1928 yılında Kırgızistan'ın başkenti Bişkek'e bağlı Talas Vadisi'nde yer alan Şeker Köyü'nde doğdu. Babası Törekul Aytmatov, annesi Nagima Hamzayevna Aytmatova'dır. Memur olan babası 1937 yılında Stalin'in siyasi cinayetlerinde katledilen kurbanlar arasındadır. Annesi çeşitli memuriyetlerde bulunmuş ve dört çocuğunu kendi başına büyütme durumunda kalmıştır. İlkokula kendi köyünde giden Cengiz Aytmatov, babasının Ayıkman Hanım'dan dinlediği ninniler, masallar, ve efsanelerle yetişir.

İkinci Dünya Savaşının yokluk yıllarını babasız geçiren Aytmatov, çocuk yaşından itibaren çalışmaya başlamıştır. Bu dönemde köy sovyeti kolhozu sekreteri ve vergi memuru olarak çalışır. 1946 yılında Kazakistan'ın Cambul şehrinde Veteriner Teknik Okulu'nda eğitim görmeye başlamıştır. Bu okul bitince, 1948'de Kırgızistan Tarım Enstitüsü'ne devam etmiştir. 1953 yılında buradan veteriner olarak mezun olur.

Aytmatov'un ilk eseri, 1952 yılında *Pravda* gazetesinde yayımlanan *Gazeteci Cyuda*'dır. Bu hikâyeyi, 1957 yılında yayımlanan *Yüzyüze* takip eder. 1956-58 yılları arasında Moskova'da Gorki Edebiyat Enstitüsü'ne devam eden yazarın Cemile adlı hikâyesi, 1958 yılında *Novy Mir* (Yeni Dünya) dergisinde yayımlanır. Bu eseri büyük ilgi görür. Aytmatov şöhreti, bu eserin Fransız şair Louis Aragon tarafından Fransızcaya tercüme edilmesi ve Avrupa'da yayımlanması ile yakalar. Aragon bu hikâyeye yazdığı önsözde Cemile hikâyesini "dünyanın en güzel aşk hikâyesi" olarak takdim etmiştir.

Aytmatov, Cemile'nin yayımlandığı 1958 yılında Moskova Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne başlamıştır. Aynı yılın sonunda Kruşçev'in anti-Stalinist kampanyası sırasında Sovyet Komünist Partisi'ne ve Yazarlar Birliği'ne kabul edilir. Babası Stalin muhalifi olan Aytmatov'un partiye girmesi ve birliğe kabul edilmesi ancak siyasî şartların yumuşaması sayesinde gerçekleşmiştir. Hatta sırf babasının muhalifliği yüzünden öğrencilik yıllarında bursu kesilmiş, pek çok terslikler yaşamıştır. Değişen siyasî şartlarla birlikte Aytmatov hem Kırgız hem de Rus yazarlar arasında yerini pekiştirmiştir. Bu yıllarda *Literaturnyi Kırgızistan* dergisi editörlüğünü, sonra beş yıl boyunca *Pravda*'nın Orta Asya muhabirliğini yapmıştır. Aytmatov 1963 yılında, *İlk Öğretmen*, *Deve Gözü*, *Cemile* ve *Selvi Boylum Al Yazmalım* adlı hikâyelerinden oluşan *Steplerden ve Dağlardan Hikâyeler* adlı kitabıyla Lenin Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır. 1959-67 yılları arasında *Novy Mir*'in editörlüğünü yapmış ve 1968'de Büyük Sovyet Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı yıl Kırgızistan'ın millî yazarı seçilmiştir.

Cengiz Aytmatov'un edebî seyri bu yıllarda hikâyecilikten roman yazarlığına doğru kayar. İlk romanı olan *Toprak Ana* 1963'te neşredilir. Yine aynı yıl yayımlandığında büyük heyecan uyandıran *Elveda Gülsarı*'yı kaleme alan Aytmatov, daha sonraki yıllarda çeşitli yayım organlarında hikâyelerini yayımlatmaya devam eder. 1964'de yayımlanan *Kızıl Elma* ve 1969'da

yayımlanan *Oğulla Buluşma* hikâyelerinden sonra, yazar 1970'de edebiyat âleminde yankı bulan *Beyaz Gemi* romanını neşreder. Daha sonra 1972'de *Asker Çocuğu* hikâyesini, 1975'de Kazak yazar Kaltay Muhammedcanov'la birlikte *Fuji-Yama* adlı tiyatro eserini, 1976'da *Sultanmurat*, 1977'de *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* hikâyelerini neşreder. 1980 yılında kaleme aldığı *Gün Olur Asra Bedel* romanı, yazarın edebiyat hayatının zirvelerinden birini teşkil eder.

Aytmatov, 1986 yılında neşredilen *Dişi Kurdun Rüyaları* isimli romanıyla, yazarlık seyrini mahalli olandan evrensel olana taşımıştır. AytmatoV 1990'da yayımlanan *Beyaz Yağmur* ve *Yıldırım Sesli Manasçı* hikâyelerinden sonra, aynı yıl *Cengiz Han'a Küsen Bulut*'u yayımlar.

Aytmatov, başarılı bir edebiyatçı kimliğine sahip olmasının yanında, insan ilişkileri ve yüksek temsil kabiliyeti sayesinde Sovyet devletinden itibar görmüş, devletin çeşitli birimlerinde görev almıştır. 1978 tarihinde Yüksek Sovyet Prezidium'u tarafından Sosyalist İşçi Kahramanı olarak ödüllendirilir. 1983 yılında Büyük Sovyet Edebiyat Ödülü'nü ikinci kez kazanmıştır. Gorbaçov döneminde Sovyet Parlamentosu Kültür ve Ulusal Diller Komitesi Başkanlığı ve Sovyet Yazarlar Birliği Sekreterliği görevlerinde bulunmuştur. Sovyetler Birliği dağılmadan önce Gorbaçov'un baş danışmanından biri olmuştur. Cengiz AytmatoV; edebî çalışmalarının dışında, 15 yıl Avrupa'da SSCB ve bilahare Kırgızistan'ın büyükelçiliğini yapmıştır. Avrupa Birliği, NATO, UNESCO ve Benelüks ülkelerinde görev yapmıştır.

Aytmatov, *Gün Olur Asra Bedel* romanının sinemaya uyarlanma çalışmalarının devam ettiği Tataristan'daki Kazan şehrinde rahatsızlanmış ve hastaneye kaldırıldığı Almanya'nın Nürnberg şehrinde 10 Haziran 2008 tarihinde vefat etmiştir.

Ötüken Neşriyat tarafından yayımlanan eserleri:

- *Beyaz Gemi*
- *Toprak Ana*
- *Dişi Kurdun Rüyaları*
- *Cemile*
- *Sultanmurat*
- *Elveda Gülsarı*
- *Gün Olur Asra Bedel*
- *Cengizhana Küsen Bulut*
- *Yıldırım Sesli Manasçı - Beyaz Yağmur - Asker Çocuğu*
- *Yüz Yüze*
- *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek*
- *Kızıl Elma - Oğulla Buluşma*
- *Deve Gözü*

-I-

*Babam Törekul Aytmatov,
Bilmiyorum mezarın nerededir,
Bunu sana sunuyorum.
Anam Nahima Aytmatova,
Biz dört kardeşi sen yetiştirdin,
Bunu sana sunuyorum.*

Üzerinde yeni yıkanmış beyaz entarisi ve koyu renkli beşmenti, başında beyaz yazmasıyla, bir ana, biçilmiş tarlaların arasından geçen yolda ağır ağır ilerliyor. Yanında-yakınında kimsecikler yok. Yaz bitmiş, tarlalarda çalışanlar gitmiş. Kırılarda yankı yankı yayılan insan sesleri yok artık. Yollarda bulut bulut toz kaldıran kamyonlar ve biçerdöverler de yok. Sürüler henüz anızlara salınmamış.

Uzakta, boz renkli büyük yolun ötesinde, sonbahar bozkırı gözalabildiğine uzanıyor. Gökyüzünü, bir yerlerden akıp gelen mavimsi bulutlar kaplamakta. Sessizce tarlalara yayılan rüzgâr, hasır sazlarına, sayar gibi tek tek dokunup geçiyor, ölü yaprakları dereye doğru sürüklüyor. Sabahleyin her yeri çiy kaplayınca, dereden otların kokusu yayılır çevreye. Hasattan sonra toprak dinlenmektedir. Çok geçmeden kötü havalar başlayacak, yağmurlar dinmeden yağacak, sonra ilk kar yere düşecektir. Daha sonra da fırtınalar, boralar... Ama şimdilik böyle bir şey yok. Her şey sessiz, sakin görünüyor.

Yaşlı anayı hiçbir şey rahatsız etmemeli. Bakın, işte, durdu. Yaşlılıktan kenarları iyice kırıışmış gözlerle çevresine uzun uzun baktı:

- Selamünaleyküm sevgili tarlam! dedi yavaş sesle.

- Aleykümselam Tolgonay. Yine geldin demek? Görüyorum, biraz daha yaşlanmışsın, saçların bembeyaz olmuş. Aa, baston da kullanıyorsun artık.

- Evet, güzel toprağım, yaşlandım. Ee, aradan bir yıl daha geçti ve sen bir hasat daha verdin. Biliyorsun, bugün “Ölenleri Anma Günü”.

- Biliyorum ve seni bekliyordum Tolgonay, ama bu defa da yalnız geldin değil mi?

- Gördüğün gibi yalnızım, hep yalnız...

- Demek ona hiçbir şey söylemedin daha?

- Hayır söylemedim, söylemeye cesaret edemedim.

- Ya başkalarından duyarsa, biri istemeden ağzından kaçırırsa?

- Niye söylesinler? Nasıl olsa, vakti gelince her şeyi öğrenecek. Hem artık büyüdü, başkalarından duyup öğrenebilir. Ama o benim için hâlâ küçük bir çocuktur ve bu yüzden ona gerçeği söylemekten çok, ama çok korkuyorum.

- Yine de insan gerçeği öğrenmelidir Tolgonay.

- Biliyorum, biliyorum ama, nasıl söyleyeyim? Benim bildiğimi, senin bildiğini, başkalarının bildiğini, sevgili Toprak Anam, yalnız o bilmiyor. Bunu öğrendiği zaman ne olacak? Nasıl karşılayacak? Geçmişini nasıl yargılayacak? Aklıyla, yüreğiyle gerçeği olduğu gibi kabul etmesini bilecek mi? Ah bunu birkaç kelimeyle masal gibi, hikâye gibi kolayca anlatabilsem! Son zamanlarda bu konu hiç aklımdan çıkmıyor. Zaman akıp gidiyor ve hiçbir saat bir öncekine benzemiyor: Ecel her zaman kapımı çalabilir. Geçtiğimiz kış iyice hastalanıp yatağa düştüm ve o yataktan bir daha kalkamayacağımı, öleceğimi düşündüm. Aslında korktuğum şey ölmek değil. Ölümü, hiç şikâyet etmeden, direnmeden karşılayabilirim. Benim korktuğum, onun kim olduğunu söyleyecek vakit bulamamak, büyük sırrı ve gerçeği kendimle mezara götürmektir. İşte bunun için çok üzüldüğümü o anlamıyor bile. Nereden bilecek? Tabii bana acıyordu, benim için üzülüyor, hasta yattığım o günlerde okula gitmiyor, yatağımın etrafında dönüp duruyor, “Nineciğim, nineciğim, su getireyim ilacını içer misin? Üşüyor musun, bir şeyler daha örteyim mi üzerine?” diyordu.

Ve ben, aklımdan çıkmayan gerçeği ona söyleme cesaretini bulamıyordum. Öyle saf, öyle içten bir çocuk ki! İşte, vakit geçiyor ve ben konuya nasıl gireceğimi hâlâ bilemiyorum. Belki yüz yol buldum ama sonunda hiçbirini beğenmedim. Olayları, bütün gerçeği ve hayatın manasını anlaması için ona yalnız kendisinden, kendi öz kaderinden değil, başka insanları, o başka insanların kaderlerini, kendimi ve benim çağımı, sonra seni sevgili Toprak Anam, bizim bütün hayatımızı anlatmam ve onun da anlaması gerekiyor.. hatta bisikletinden de söz etmeliyim. Bütün kaygılardan uzak kalarak gezip tozduğu, binip okula gittiği o eski bisikletinden... Hiçbir şeyi unutmamalı, başka hiçbir şeyi katmamalıyım: Ne bir eksik, ne bir fazla. Hayat bizim hepimizi aynı teknede yoğurmuş, aynı yumağa sarmıştır. Ama yine de bu olayları anlamak için o olayların içinde yaşamış olmak ve onları ruhunda duymak gerek. İşte, durmadan düşünmemin sebebi budur. Ben görevimin ne olduğunu biliyorum. Bunu yapabilirsem ölünce gözlerim açık kalmayacak.

- Otur Tolgonay, ayakta durma, ayakların o kadar güçlü değil artık. Şu taşın üzerine otur da beraber düşünelim. Buraya ilk gelişini hatırlıyor musun?

- Hayal meyal. O gündün bu yana köprülerin altından çok sular aktı.

- Hatırlamaya çalış, her şeyi tâ başından bir bir hatırla Tolgonay.

-II-

Evet, ilk gelişimi hayal-meyal hatırlıyorum. Küçücük bir çocukken hasat zamanı beni buruya getirirler, biçilmiş buğday saplarından oluşan bir yığının gölgesine oturturlardı. Ağlamayayım diye de elime bir dilim ekme tutuştururlardı. Daha sonra biraz büyüyünce, yine burada, ekilecek tohumlara bekçilik etmeye başladım. İlbaharda yaylaya çıkan sürüler buradan geçerlerdi. Çocukluğumun kaygısız, pek neşeli günleriydi o zamanlar. Hatırlıyorum: Sarı Vadi'den ilerleyen ve ardı arkası kesilmeyen sürüler, yeni otlaklar bulmak için serin yaylalarda dolaşırlardı hep. Düşünüyorum da, o yaşlarda çok aptalmışım doğrusu. Yılkı sürüleri bozkırdan bir çığ gibi ilerlerdi, önlerine çıkacak olsanız bir anda sizi ezip tozunuzu bile bırakmazlardı. Havalandırdıkları toz bulutu kilometrelerce uzar giderdi. Ben sersem, onlar gelirken buğday demetleri arkasına saklanır, sonra, vahşi, küçücük bir hayvan gibi birden önlerine çıkar, onları ürkütürdüm. Atlar birden yön değiştirir ve çobanlar da başlardı beni kovalamaya:

- Seni çalı saçlı yaramaz seni!

Ama kolay değildi beni yakalamak. Arkların arasından kaçıp ellerinden kurtulurdum.

Sırtlarına kırmızı boya çalınmış koyun sürülerinin buradan geçmeleri günlerce sürerdi. Koyunlar ayaklarıyla toprağı dolu gibi döver, ağır ve yağlı kuyruklarını toz-toprakta sürükler, durmadan akarlardı. Bu sürülerin çobanları pistiler, kalın ve boğuk sesliyidiler. Sonra zengin ailelerin (köylerin) deve kervanları gelirdi. Bunların eyerlere bağlanmış tulumları kımız doluydu. Genç kızlar ve genç kadınlar en güzel elbiselerini giyer, bindikleri devenin yürüyüşüne göre salla-

